

Tak jest tomu v písních 157, 171, 145, 90, 569.

b) Bylo-li v předvětném útvaru sčasování po oddílech stejné, jest ve slohové písni táž sčasovka v závěti, která byla v předvěti.

Na př. čís. 403.

Časován-li typ předvětný po p ů l o d d í l e c h, tož se v slohové písni i sčasovka doplní na celý oddíl a přenesse na všechny čtyři oddíly písně slohové.

Na př. stůžž zde píseň 161.

Z Uherské strany.



By-ło děv-ča v šestnáctém ro-ce, pra-ło ša-ty na po-to-ce,



no-hy, ru-ce u-mý-va-ło, pre-ža-lost-ně na-rí-ka-ło.

Téhož typu jsou písně 564, 83, 103 c).

c) Kterak skutečně typ slohový vyrůstal jen z konců oddílů předvětných, jest zajímavé pozorovati na vedlejších a to hlavně harmonických příznacích typu předvětného.

Typ předvětný vyznačuje se logickou uspořádaností zmocněných tonů. Z pravidla možno podložit počátku druhého oddílu předvětné písně souzvuk buď V., VI., neb IV. a nejčastěji druhého stupně.

Těmito souzvuky jsme jako na skloněné ploše, po které jistě a schvatem dopadneme na hlavní ton písně t. j. na zmocněný ton souzvuku I. stupně hlavní toniny písně.

Tytéž příznaky, jako posouváním půdy, dostávají se v slohové písni toliko na vzdálenější místo; teprve závěti začíná buď V., VI., IV., II. stupněm a sklání se k hlavnímu tonu.

Nejzřetelněji však jeví se ta shoda na zmocněném tonu pátého stupně, zakončuje-li se jím první oddíl předvětné písně.

I v písních slohových téhož typu zakončuje se podle toho obrazu teprve předvěti pátým stupněm.

Tak na př. jest tomu v písni 83.

Jest přirozeno, že myšlení skladebné jest u lidových skladatelů obráceno směrem k vábivým a výrazným typickým příznakům.

Velikost útvornosti nějaké písně jest věcí, abych tak řekl, živé, dobré nálady.

Proto nepředpokládá píseň největšího kolečka písně nejmenšího kolečka; píseň slohová nepředpokládá písně předvětné.

I není divu, když nenalezneme v kraji typických písní všech útvorností.

Ale pravda je též, že píseň rodí píseň. Jest tudíž i skladatelům lidovým třeba příkladů.